

KAKO SE DELA V RADOŠCI 2

Moji prijatelji veterani so včasih tudi zelo kritični, pač prava demokracija! Ker so me kritizirali, da so moja poročila zelo kratka in skopa ter preveč inženirska, sem se potrudil in za naslednjo akcijo napisal spodnje poročilo. Poročilo odraža vzdušje in dogajanja na članskem vrhu in v jami.

Akcije so se udeležili:
jamska ekipa: Manč, Marjan, Mare, Modrc in Metod; zunanja ekipa: lčo, lle in bežno Klok.

Začeli smo kot običajno z lčotovo jutranjo kavo in Modrčevim kuhanim vinom. Sledila je analiza veteranskih in drugih dogodkov preteklega tedna. Poudarek je bil na fantastični Francetovi disertaciji o najdenem kamnu v Radošci 2. Ponovno smo skupaj potrdili, da to ni bil nateg, ampak, da je kamen res z dna Radošce 2. Ker smo bili na svobodnem ozemlju članske vasi, smo lahko zelo sproščeno analizirali dogajanja v naši čudoviti deželici! lčo in Modrc sta popravila vhodna vrata, ki se sedaj odlično zapirajo. Občudovali smo Maretov novi (rabljen) avto in analizirali trg rabljenih avtov.

Potem smo odšli v udornico Radošca. V članski vasi sta ostala lčo in lle. Slednji je moral kmalu nadaljevati pot v Vipavsko dolino. Po tradicionalnem projektu odpiranja vrat v ogradi smo zakoračili v hrib proti Radošci. Vreme je bilo prav prijetno in daleč od zimskega mraza, ki smo ga okusili na preteklih akcijah v januarju. Po mojstrsko izdelanih stopnicah smo se spustili v udornico. Delovišče, ki je že kar naš drugi dom, nas je pričakalo v vsej svoji spokojnosti ob veličastni de-

poniji izkopanega materiala.

Na začetku se je zgodil nesporazum, saj sva z Mančem mislila, da je Marjan že v jami, kar je povzročilo nervozo in takojšen spust na dno. No, Marjan se je med tem pojavil nad udornico. Iskal je primerne lesovje za podporne ukrepe v jami. Končno je prišel tudi Mare, ki se je zamudil zaradi fizioloških razlogov. Modrca še ni bilo.

Nato smo namestili škripec in spustili vlečno vrv v brezno. Ugotavljali smo, da je morda fiks, na katerega je pritrjen škripec, že nekoliko slab in ga bo treba nadomestiti. Predvsem je problematična teža večjih skal, ki jih vlečemo iz jame.

Manč in Marjan sta končno odšla v jamo na delovišče. Ugotovila sta, da rabimo 1,10 metra dolge »punte« za podpiranje. To nam je na površje prišel povedati Marjan. Pri tem je pozabil prinesiti žago, ki jo je imel Manč na dnu. Zato smo tri »punte«, dolge 1,5 in 2,5 metra, vrgli v jamo. To smo si lahko privoščili, ker je v breznu stopnica z zamikom in padajoči predmeti ne gredo do dna oz. Manču na glavo! Za njimi se je v jamo ponovno spustil Marjan.

Ker sta si spodaj vzela kar nekaj časa in ni bilo potrebno asistirati z vlečenjem veder, sva imela z Maretom zanimivo debato. Najprej sva zelo natančno analizirala stratigrafijo udornice in povezavo z Radošco 2. Prišla sva do zanimivih ugotovitev, ki pa niso za tisk. Ker spodaj še vedno nista začela kopati, ampak sta se ukvarjala z dolgotrajnim podpiranjem

podora, sva nadaljevala debato o poslovno-političnih dogajanjih in ugotovila, da je vse skupaj eno veliko sranje! Končno je prišel tudi Modrc!

Marjan je nato ponovno prišel na površje, glavni razlog je bil v njegovem vodovodu. Poleg tega pa je prišel povedat, da Manč potrebuje tri vijake in meter. Da bi čim prej začeli s pravim delom, sem se takoj spustil do Manča in prinesel zahtevano.

Manč je nato z vijaki fiksiral nove opore podora. Nato smo začeli z izvlečenjem materiala. Ker brezno ni popolna vertikala, ampak ima približno na sredini zamik, sem se umestil na tem delu in pomagal vleči vedro do vhodne vertikale. Ker so včasih zelo počasi reagirali na mojo komando za vlečenje, sem dostikrat polovico transportne poti v glavnem sam vleklet težka vedra. Recimo!? Zunaj so vlekli in material odnašali na deponijo Modrc, Marjan in Mare.

Števec števila veder izvlečenega materiala imamo iz kamene dobe. To so kamni, ki jih zlagamo in grupiramo na zaporedni desetiški sistem. Danes je Marjan, ne vem zakaj, spremenil ta sistem v petiškega. Pozneje smo prišli na idejo, da bi bilo potrebno v smislu digitalizacije preiti na binarni sistem. Ne vem, kako bo reagiral Ejč, ki ima avtorske pravice za desetiški sistem.

V jamo je prišel tudi Mare ob toči padajočega kamenja. Manč je pozneje jamral, da ga boli rama. Z Mančem sva ugotavljala, da nekateri res ne znajo paziti in s svojo ritjo prožijo kamenje na spodnje veterane!

Manč je na dnu zavrtal v dve večji skali in ju nato z »majzлом« razbil. Tretja velika skala je bila take oblike, da je ni bilo možno razbiti. Zato jo je privezal z vrvjo in jo »počasi, previdno« (veterani, vam je kaj znan ta slogan?) transportiral ob vlečenju zunanje ekipe do mene. Nato sem jo jaz spremljal do površja. Pri tem moram paziti, da je skala ves čas pod tabo ali v tvoji višini, da je v slučaju pretrganja vrvi, izpulitve fiksa ali nerodnosti zunanje ekipe ne dobiš na glavo. Skalo smo uspešno dostavili na površje.

Ker je bil Marjan že utrujen od vlečenja, sem ga zamenjal in je lahko odšel na rele. Ko smo izvlekli 44 veder, je prišel

Manč na površje. Povedal je, da je spodaj ustvaril portal (v drugo dimenzijo?) iz dveh ali treh večji skal, pod katerimi bomo nadaljevali kopanje. Marjan je nato izvlekel še nekaj skal izpod portala.

Na deponiji smo nabrali nekaj kosov sige in kapnik, ki smo jih nato peljali Francetu v analizo.

Pospravili smo orodje, škripec in vlečno vrv in v prijetnem soncu odšli iz udornice, nadaljevali po prijetni poti navzdol do vrat v ogradi, jih nato dobro zaprli in odšli v člansko vas.

Tam smo se preoblekli v civilno obleko in spili obvezen aperitiv in pivo.

Izvedeli smo, da je prišel tudi Klok s famoznim kamnom, ki ga je prinesel od Franceta. S kamnom je šel v Skedneno jamo, da ga je slikal v jamskem okolju!?

lčo je pripravil fantastične makarone s klobasami in številnimi začimbami. Modrc je prinesel čudovit lastnorčno izdelan štrudelj. Bilo je tudi veliko drugih dobrot, tako da smo se lepo podprli. Nato smo pomili vso posodo in pospravili za-

vetišče. Nekateri smo odšli še na kavo v Najlepšo. Mimogrede sem nesel Francetu kose sige iz Radošče 2. Bil je zelo vesel in prepričan, da jama je!

V Najlepši smo bili zelo všeč kelnarci (nekateri še posebej), tako da je kar prisedla za našo mizo! Po dobri kavi smo se poslovili, dogovorili za naslednji četrtak in se vsak s svojim avtom odpeljali v Ljubljano, Mare pa na Pristavo.

Saj vse ni res, pa je! Člansko!

Matevž Marinko

KAJ PA VEM

Ko sem bil pozvan, naj kaj napišem za letošnji GP, so moje misli naletete le na temo. Pa ravno letos bi moral imeti ogromno idej, saj sem v jamah preživel toliko časa kot še nikoli prej. Mogoče pa se tema prikrade v misli ravno zaradi tega. Kdo bi vedel? Jamarskih akcij, metrov, brezen in vsega, kar spada zraven, je bilo obilo, a nič se mi ni zdelo ravno zanimivo, vredno pisanja. Ko pa sem o zadevi razmišljal malo dlje, sem ugotovil, da temu ni ravno tako.

Leto 2022 se je z jamarske plati začelo precej bedno. Od novega leta, ki sem ga s trdimi pogajanjmi sicer lahko preživel na Poljani, do aprila namreč nisem bil v pravnobeni jami. Tudi na ferajni sem prihajal redkeje kot sicer in tudi redkeje, kot bi si želel. Večino časa sem namreč posvetil športu. A bil sem že predolgo na ferajni, da me raziskovanje ne bi zastropilo. Sledila je precej težka odločitev, a na koncu je jamarstvo zasedlo mesto hobija, ki mu posvečam največ pozornosti.

Na začetku aprila sem končno dočkal jamarsko akcijo. Na Poljani. Samo čurka, nobenih resnih globin, a kljub temu je bilo navdušenje velikansko. Čas je za nov začetek, jame namesto športa. Vse je bilo tako super. Razen mojega zdravja. Zbudil sem se namreč s precej vnetim grlom. A v tistem trenutku pač ni bilo žive sile, ki bi mi preprečila, da grem zraven. Akcija se je končala s covid testom in nekaj dnevi vročine. Vsekakor zelo vzpodbuden začetek. Sledilo je še nekaj vikendov na Poljani. Spet sem lahko občutil čar raziskovanja in smučanja od vhodov do stanu v jasnih zvezdnih nočeh. Nazaj sem pridobil nekaj jamske kondicije, postal sem spretnejši pri premikanju v ožinah, lahko sem hitreje žimaril ...

Sneg je čedalje bolj pobiralo in bližal se je prvomajski tabor. Prepričanje, da je pomembno le raziskovanje, ostale stvari, kot so večerno druženje ob ognju in podobno, pa ne, je bilo v času tabora v meni močnejše kot kadar koli. Zdelo se mi je žalostno, da smo se na teren odpravljali šele malo pred poldnevom ali še kasneje. Prepričevanje ostalih, da je prvomajc tako ali tako bolj namenjen druženju, je pri meni naletelo na gluha ušesa. Enostavno nisem razumel, zakaj sem edini, ki bi si dan za dnem želel hoditi v jame in se tega ne bi naveličal. Verjel sem, da je možno živeti s tako strastjo do raziskovanja celo življenje. Robidišče je sicer ponudilo precej več metrov, kot si nas je večina mislila, pa še vedno nisem bil zadovoljen. Iz jame sem do takrat največkrat prišel čisto »crknjen«. Biti spočit ob žimarjenju iz vhodnega brezna je bilo nekam čudno. Kot da počnem nekaj narobe.

Kmalu je prišlo poletje. Še vedno sem zgrabil prav vsako priliko, da sem le lahko odšel v podzemlje. Komaj sem prišel domov, pa sem že zaslišal brata: »Dej, Matevž, ne bit šibk!« in naslednji dan sem bil z njim na kakšni precej nori kolesarski turci. Bil je super čas. Kondicije se je nabralo precej, jame so šibale pa še počitnice so bile. Vse to nespametno preganjanje naokoli pa je počasi jemalo davek v obliki utrujenosti. Akcija, ki si jo bom zagotovo zapomnil, je bila nadomestilo za kaninski predtabor. Ta je namreč padel v vodo. Namesto tega sva se z Lankotom napotila na Poljano. S kolesi. Njegov vlak je v Bohinjsko Bistrico prispel okrog sedmih zjutraj. Dejstvo, da bi moral iti na vlak sredi noči, če bi hotel biti pravočasno v Bohinju, in prepričanje, da je na jamarskih akcijah nujno treba trpeti,

ker če ne, je to ena »fejk« jamarija, sta me pripravila do tega, da sem šel s kolesom od doma. Potovanje sem začel že dan prej, precej zmatran že pred začetkom. Najhitrejša pot za gorsko kolo je preko Jelovice. Prvi dan sem se tako napotil do Železnikov, se nato povzpел na planoto in malo pred končnim spustom v Bistrico prespal. Tako me je naslednji dan do železniške postaje čakala le kratka pot. Precej zanimivo je dejstvo, da se je število klancev na relaciji Ljubljana–Železniki povečalo z nič na osupljivo veliko število. Ta pojav sem pripisal čudni veliki grbi, ki se je kar pojavila na mojem hrbtu in mi pri kolesarjenju še ni ravno znana. Do resnega klanca sem ravno ugotovil, da se nisem spremenil v kame-

